

Měla by EU zpřísnit svou imigrační politiku?

Jan Poruba

Analytik think-tanku Evropské hodnoty

Think-tank Evropské hodnoty je nevládní instituce, která prosazuje zvyšování politické kultury v České republice i na evropské úrovni.

Shrnutí

Imigrační politika EU pokrývá oblast vízové politiky, azylové politiky, přistěhovalecké politiky a ochrany hranic, přičemž ve všech těchto oblastech mohou být vytvářeny právně závazné akty, o nichž Evropský parlament a Rada rozhodují řádným legislativním postupem. Největší prostor pro vytváření pravidel podle svých potřeb má členský stát v oblasti přistěhovalectví (legální migrace).

Jednání o zmírnění vízové povinnosti pro ruské občany cestující do EU probíhají už od roku 2007; v roce 2011 nabývaly tyto občane možnosti úplného zrušení vízové povinnosti. Současné události na Ukrajině ale znamenaly zmrazení těchto rozhovorů.

Nerovnoměrná zátěž jednotlivých členských zemích otevírá otázku o možné solidaritě mezi státy v oblasti imigrace. Ta může být pouze finanční, ale i v podobě redistribuce migrantů po celé EU. Pilotní projekt pomáhající zvládat příliv cizinců na Maltě, který funguje od roku 2009, však zatím nepřináší jednoznačné výsledky. Navíc státy, které na projektu participují zatím dobrovolně, se nedomnívají, že by redistribuce migrantů měla být v budoucnosti povinná.

Kromě ECR a EFD všechny poslanecké frakce v Evropském parlamentu podporují společný evropský azylový systém. Jednotlivé frakce se pak liší v tom, jestli spíše zdůrazňují bezpečnostní či lidskoprávní rozměr této problematiky.

Úvod

Otázky migrace, azylu a přistěhovalectví patří dlouhodobě k nejdiskutovanějším tématům v rámci evropského diskursu. Migrace do zemí západní Evropy po druhé světové válce byla ovlivněna potřebou získat levnou pracovní sílu pro rozvíjející se průmysl a koloniální minulostí mnohých států. Vzrůstající počet přistěhovalců však kromě ekonomických přínosů pro hostitelské země postupně začal přinášet i problémy se společenskou soudržností vznikající různorodé společnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že byly zrušeny vnitřní hranice EU, nelze už nadále tento problém nahlížet optikou samostatného státu, nýbrž je třeba vnímat jej z perspektivy celého společenství. Jinými slovy, imigranti již nepřicházejí pouze do jednoho státu, ale do celé EU.

EU proto vytváří společná pravidla, jimiž se snaží ovlivnit a usměrnit vstup, pobyt a pohyb osob ze třetích zemí na území EU. Evropský parlament (EP) má v této oblasti výrazné pravomoci, proto by budoucí europoslanci měli mít na tuto problematiku jasný názor. Pro kandidáty na europoslance byly vybrány následující otázky, které budou rámovat diskusi:

1. Jakým způsobem by se měla změnit imigrační politika EU?
2. Měl by i nadále platit vízový režim pro ruské občany, nebo by měl být zrušen?
3. V souvislosti s masivním přílivem imigrantů do některých členských zemí se často hovoří o potřebě solidarity mezi členskými státy v této oblasti. Měla by nějaká forma solidarity existovat? Pokud ano, jaká?

Tento podklad má za cíl poskytnout základní informace umožňující najít odpovědi na výše položené otázky. V první části proto bude představen katalog oblastí, v nichž může EU vytvářet pro členské země závazná pravidla, a oblastí, jež patří do pravomoci členských států, aby bylo evidentní, na jaké úrovni lze případné změny v imigrační politice řešit. V dalších částech bude popsán vztah mezi EU a Ruskem v oblasti vydávání víz a následně představeny možnosti a důvody pro solidaritu se zeměmi, které čelí vysokému přílivu migrantů. Na závěr již tradičně tento podklad nabídne postoje poslaneckých frakcí v EP k problematice migrace.

Pro úplnost je třeba dodat, že se podklad vůbec nezabývá integrací přistěhovalců. Důvodem je koherentnost podkladu a také skutečnost, že otázka integrace je plně v pravomoci členských států a EU zde hraje pouze koordinační a podpůrnou roli. Dále je nutné dodat, že imigranty jsou zde chápány osoby z třetích zemí, nikoli obyvatelé členských států pohybující se po EU v rámci volného pohybu osob.

1. Imigrační politika EU

Maastrichtskou smlouvou byly poprvé otázky migrace a azylu inkorporovány do primárního práva EU, byť v té době pouze do tzv. třetího pilíře, který umožňoval v těchto otázkách hlasovat pouze jednomyslně. Výraznou změnu pak přinesla následující Amsterdamská smlouva, která do právního rámce EU přenesla schengenská dohoda a část třetího pilíře justice a vnitra převedla do prvního pilíře, včetně otázek azylu a migrace. Podle aktuální Lisabonské smlouvy upravuje tuto oblast kapitola Politiky týkající se kontrol na hranicích, azylu a přistěhovalců (články 77 až 80) v rámci hlavy Prostor svobody, bezpečnosti a práva. V této oblasti se pak rozhoduje tzv. řádným legislativním postupem, v němž Evropský parlament a Rada mají rovnocenné postavení při schvalování právních aktů. Na základě právního rámce EU lze imigrační politiku EU rozčlenit na čtyři základní komponenty: vízovou politiku, azylovou politiku, přistěhovaleckou politiku a ochranu hranic, přičemž následující odstavce přibližují jednotlivé oblasti.

Vízová politika

Společná pravidla pro vízovou politiku upravují vydávání víz na dobu kratší než 90 dnů. Víza a pobytové režimy na delší dobu už spadají pod přistěhovaleckou politiku. Platí, že vízum vydané v jednom členském státě (resp. v zemi schengenského prostoru) umožňuje držiteli cestovat po všech členských státech, což je vzhledem ke skutečnosti, že neexistují vnitřní hranice logické, protože v opačném případě by nebylo prakticky možné kontrolovat pohyb držitele víza platného pouze v rámci jedné země.^[1] Vízová politika se vyznačuje následujícími společnými rysy:

- Určení států, vůči jejichž občanům se bude uplatňovat či neuplatňovat vízová povinnost (tzv. černé a bílé seznamy)
- Pravidla pro vydávání víz
- Technické parametry víz
- Spolupráce ve vízové politice s nečlenskými zeměmi

Členský stát tato společná pravidla nemůže jednostranně měnit s výjimkou osob s diplomatickými či služebními pasy, u nichž stát nemusí vyžadovat vízovou povinnost, ačkoli je dotyčný občanem země z tzv. černého seznamu, a naopak. Nicméně odpovědnost za vydávání víz nese konkrétní stát, nikoli orgány EU.^[2]

Azylová politika

Postupný nárůst žadatelů o azyl v zemích EU spolu s vytvářejícím se schengenským prostorem vedl k postupnému sblížení standardů v oblasti azylové politiky. Vytváření společné azylové politiky je dlouhodobým a dosud neukončeným procesem, přičemž EU při jejím vytváření čelí dvěma protichůdným tlakům. Na jedné straně jsou členské státy vázány mezinárodními dohodami vztahujícími se k uprchlíkům, na straně druhé domácí tlak občanů nutí zpřísnovat pravidla pro udělení azylu. V azylové politice EU se tedy mísí prvky restriktivní s těmi lidskoprávními. Podobně jako u vízové politiky o udělení mezinárodní ochrany rozhoduje sám členský stát. Azylová politika upravuje následující oblasti:

- Pravidla pro určení státu odpovědného za rozhodnutí o udělení azylu
- Stanovení minimálních standardů pro přijímání uprchlíků
- Minimální standardy pro udělení statusu uprchlíka
- Minimální procesní záruky při rozhodování o udělení či odebrání statusu uprchlíka
- Sjednocení seznamu tzv. bezpečných států
- Vytvoření společné databáze žadatelů o azyl a databáze jejich otisků prstů
- Úprava institutu dočasného útočiště a stanovení minimálních standardů pro jejich poskytování
- Uzavírání readmisních smluv s nečlenskými státy^[3]

Dlouhodobým cílem EU je vytvoření tzv. Společného azylového systému (Common European Asylum System – CEAS). Tento proces se datuje již od roku 1999 a po dlouhých letech jednání byl v červnu 2013 zkompletován a schválen. Do jaké míry se skutečně jedná o společný azylový systém a jestli se stane efektivním řešením azylové problematiky, ukáže až budoucnost, protože v této chvíli jsou na řadě členské státy, aby příslušné právní akty transponovaly a implementovaly na národní úrovni. Schválená podoba CEAS přináší tyto základní změny:

- Spravedlivější a rychlejší rozhodování o vydání azylu
- Stanovení minimálních podmínek kvality života pro žadatele
- Objasnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany
- Revidované Dublinské nařízení zlepšující ochranu žadatelů o azyl během procesu ustanovení země zodpovědné za vyřízení žádosti
- Revidované nařízení upravující fungování EURODAC^[4]

Přistěhovalecká politika

Oblast legální migrace poskytuje členským zemím největší pole působnosti, v němž mohou přizpůsobit politiku svým potřebám. Ačkoli i v této oblasti Lisabonská smlouva zmocňuje Radu a EP k přijímání společných pravidel, jako jsou například podmínky vstupu, pobytu a pravidla, podle nichž členské státy udělují dlouhodobá víza, a vymezení práv státních příslušníků třetích zemí oprávněně pobývajících v členském státě, smlouva explicitně konstatuje, že počet přijatých legálních migrantů je plně v gesci státu.^[5] I z tohoto důvodu je přijímání obecného ustanovení pro celou oblast pracovního přistěhovalectví v EU velmi obtížné a v současné době se uplatňuje přístup spočívající v přijímání právních předpisů pro jednotlivá odvětví v závislosti na kategorii imigrantů. Dosud byly přijaty například následující směrnice (přičemž je patrná snaha o přilákání kvalifikovaných zahraničních pracovníků):

- Zavedení tzv. modré karty upravující podmínky vstupu a pobytu vysoce kvalifikovaných migrantů
- Směrnice o jednotném povolení stanovující zjednodušený postup pro migranty žádající o povolení k pobytu, o pracovní povolení v členském státě a ustanovení souboru práv, jež jim mají být zaručena
- Další návrhy směrnic směřující na stanovení podmínek pro příslušníky třetích zemí převedených ze třetích zemí do EU v rámci jedné společnosti, podmínek pro sezónní zaměstnance či revizi podmínek pro studenty a výzkumníky^[6]

Ochrana hranic

Zrušením vnitřních hranic v rámci schengenského prostoru vyvstala nutnost lépe hlídat hranice vnější. Kontrolu hranic lze z tohoto pohledu vnímat jako nejdůležitější nástroj zabraňující nelegální migraci. I v této oblasti existuje rozpor mezi potřebou bezpečnosti a humanitárními aspekty, při němž zejména v oblasti Středozemního moře dochází k tragédiím utečenců, kteří se snaží po mořské hladině dosáhnout evropských břehů. Dne 2. prosince 2013 proto zahájil činnost evropský systém kontroly hranic (EUROSUR), který ve spolupráci s agenturou pro ochranu vnějších hranic (FRONTEX) má za cíl snížit počet nezákonných přistěhovalců, kterým se podaří vstoupit na území EU bez toho, aniž by byli odhaleni, a zároveň snížit počet úmrtí záchranou většího počtu životů na moři.^[7]

2. Vízová povinnost pro občany Ruské federace

Proces usnadňující cestování ruským občanům trvá již od roku 2007, kdy byly například sníženy poplatky či zjednodušen soubor dokumentů nutných pro získání víza. Na summitu EU–Rusko v prosinci roku 2011 pak byly zahájeny rozhovory o úplném zrušení vízové povinnosti pro ruské občany. Zrušení vízové povinnosti se mělo týkat krátkodobých víz a pro tento účel byla vytvořena cestovní mapa o společném postupu v této věci, která obsahuje akce v následujících oblastech, jež je třeba provést^[8]:

- Bezpečnost dokumentů včetně biometrických prvků
- Nelegální migrace zahrnující přijetí readmisních dohod
- Veřejný pořádek, bezpečnostní a soudní spolupráce
- Vnější vztahy

V souvislosti s událostmi na Ukrajině se však EU rozhodla rozhovory v této oblasti zmrazit. Toto rozhodnutí je sice třeba vnímat jako zahraničně politický nástroj upozorňující na pro EU nevhodné chování Ruska v této krizi, bude však mít dopady i na imigrační politiku jako takovou.

3. Solidarita mezi členskými státy

Už samotná Lisabonská smlouva podle čl. 67 odst. 2 předpokládá solidaritu mezi členskými státy v oblasti azylu, přistěhovalectví a ochrany vnějších hranic, která však není blíže specifikována a může proto nabývat mnoha podob. V této souvislosti se často hovoří o redistribuci imigrantů, respektive žadatelů o azyl mezi členské země, což představuje zřejmě nejkonkrétnější a zároveň politicky nejvíce citlivý projev solidarity. V následující pasáži se proto podíváme na konkrétní data, abychom ukázali, že mezi členskými státy skutečně existuje značný nepoměr v počtu imigrantů.

V roce 2013 žádalo v EU o azyl celkem 435 000 lidí, což představuje oproti roku 2012 nárůst o 100 000 žadatelů. Pravděpodobně nepřekvapí, že největší počet žadatelů přicházel ze Sýrie s počtem přes 50 000 lidí (desetinásobek oproti roku 2008), na druhém místě s více než 40 000 žádostmi následovali Rusové. Data za rok 2013 dále ukazují, že největší počet žádostí o azyl zaznamenaly Německo (127 000), Francie (65 000), Švédsko (54 000), Velká Británie (30 000) a Itálie (28 000). Žádosti o azyl v těchto pěti zemích pak tvoří 70 % žádostí v celé EU. Česká republika hlásila 695 žádostí o azyl. Chceme-li znát poměr počtu žádostí na počet obyvatel, zjistíme, že nejvyšší je ve Švédsku (5 700 žádostí na milion obyvatel), na Maltě (5 300), v Rakousku (2 100), Lucembursku (2 000) a Maďarsku s Belgií (oba státy 1 900). Na opačném konci se nachází Portugalsko (50), Česká republika (65), Estonsko (70), Rumunsko (75), Slovensko (80) a Lotyšsko se Španělskem (oba státy 95).^[9]

Počty žadatelů o azyl však plně nereflktují nápor imigrantů, kterým musí jednotlivé země čelit. Například Španělsko sice patří ke státům s nejnižším počtem žádostí o azyl, ve statistice zamítnutých přístupů na svém území však s více než 192 775 osobami za rok 2013 zaujímá suverénně nejvyšší příčku, přičemž v roce 2008 zamítlo vstup dokonce více než 500 000 obyvatelům třetích zemí. Na druhém místě v počtu odmítnutých vstupů je Polsko (40 385) následované Velkou Británií (13 435), Francií (11 745) a Maďarskem (11 055). V této statistice patří Česká republika s 310 odmítnutými vstupy rovněž na spodek tabulky.^[10]

Z těchto dat vyplývá, že Česká republika profituje ze své polohy středoevropského státu bez vnějších hranic EU.^[11] Proto by v případě zavedení výraznější solidarity, ať už v podobě finanční či přerozdělováním migrantů, patřila k zemím, kterým by se zvýšily náklady. Z tohoto úhlu pohledu je do značné míry pochopitelné, že se zdejší politická scéna staví k podobným návrhům rezervovaně.

Jak by takové přerozdělování migrantů mohlo vypadat v praxi, ukazuje projekt EUREMA (Pilot Project for Intra-EU Relocation from Malta), který od roku 2009 pomáhá Maltě zvládat nápor imigrantů. Do tohoto projektu je zahrnuto 12 členských států a dalších 8 zemí, které se rozhodly Maltě pomoci prostřednictvím bilaterálních dohod. Česká republika na projektu neparticipuje, na rozdíl od všech tří zemí Visegrádské čtyřky. Postoje zúčastněných zemí k přemísťování migrantů na základě zkušenosti s tímto pilotním projektem jsou smíšené. Z tohoto úhlu pohledu nabízí projekt EUREMA nejen odpovědi na fungování relokace v tomto konkrétním případě, ale i obecné argumenty rámuující debatu o možné řešení.

Zatímco některé země považují redistribuci imigrantů jako konkrétní vyjádření solidarity mezi členskými státy a obecně jej považují za krok správným směrem, jiné země akcentují povzbuzující efekt těchto aktivit pro další nelegální migraci. Zjištění projektu jsou taková, že harmonizace různých aspektů spojených s relokací mezi různými státy, jako jsou rozdíly v azylových procedurách, povinnosti a práva a integrace, je považována za klíčovou pro zajištění efektivního přemísťování migrantů. Relokační proces má pak podle zúčastněných států komplexní finanční, právní a politické implikace, jejichž dopad je potřeba ještě dále vyhodnocovat. V otázkách finančního zabezpečení se pak často hovoří o navýšení rozpočtu pro Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu (European Asylum Support Office – EASO). Nejdůležitější výstup z uvedeného projektu pak představuje názor většiny participujících zemí, že účast na redistribuci imigrantů by měla zůstat dobrovolná.^[12]

4. Postoje poslaneckých frakcí v Evropském parlamentu a zastřešujících eurostran

Frakce Evropské lidové strany – EPP (KDU-ČSL je součástí frakce i Evropské lidové strany, TOP 09 je součástí Evropské lidové strany)

- Společný postup v otázkách imigrační politiky jako nezbytnost a nevyhnutelnost
- Lepší organizace legální migrace: zjednodušení procedury a jednotné povolení, důraz na integraci, zesílení dialogu se zeměmi původu i zeměmi tranzitními, opatření proti nelegálnímu zaměstnávání
- Moderní a spravedlivý azylový systém zahrnující společné minimální standardy v oblasti procedurální, podmínek přijetí a ochrany základních práv žadatelů, redukce rozdílů v právních ustanoveních, snížení nákladů azylových procedur, tj. zkrácení a zefektivnění
- Zajištění vysokého standardu pro ochranu žadatelů o azyl a uprchlíků, speciální ochrana žen a dětí před dopady organizovaného zločinu
- Posílení solidarity s členskými státy, které mají nepoměrně vyšší počty žadatelů: posílení EASO, finanční solidarita včetně vytvoření skutečného solidárního mechanismu
- Posílení spolupráce s regiony původu migrantů i s tranzitními státy^[13]

Skupina Progresivní aliance socialistů a demokratů v Evropském parlamentu – S&D (ČSSD je členem frakce i strany Evropských socialistů)

- Podle S&D se EU zaměřuje spíše na represivní stránku imigrační politiky, podle S&D by měla být více inklusivní.
- Extrení hranice jednoho státu jsou externími hranicemi všech.
- Imigrační politika by měla mít svůj preventivní rozměr: prostřednictvím SZBP zabraňovat konfliktům, politické nestabilitě apod.; rozvojovou politikou by se měly vylepšovat podmínky ve třetích zemích; rozšiřování a sousedská politika je nejlepším nástrojem pro snížení migrace; měla by se liberalizovat vízová politika vůči státům, které zaručí bezpečnost dokumentů a pomohou s nelegální migrací.
- Progresivní imigrační a azylová politika musí klást důraz na důstojnost, bezpečnost a ochranu jedince, ochrana

hranic nesmí poškodit základní práva migrantů, musí být kladen důraz na tzv. non-refoulement princip^[14], FRONTEX se musí zaměřit kromě ochrany hranic i na hledání a případnou záchranu uprchlíků.

- Měl by být vytvořen objektivní mechanismus přerozdělování imigrantů, který by pomohl zredukovat zátěž některých členských zemí v absolutním nebo proporčním měřítku, i s případnou finanční podporou.^[15]

Aliance liberálů a demokratů pro Evropu – ALDE

- Podobně jako předcházející dvě skupiny je pro Společný evropský azylový systém.

- Systém by měl být založený na solidaritě, členské státy by měly být spoluodpovědné za přicházející žadatele o azyl.

- Měla by se zavést humanitární víza s cílem předcházet nelegálnímu obchodu s lidmi a tragédiím ve Středozemním moři.

- Podporuje ty imigranty, kteří chtějí svůj talent a schopnosti uplatnit v EU, ale zároveň chce zabraňovat nelegální migraci.

- Klade důraz na lidská práva a boj proti diskriminaci.

- Podporuje demokratické a ekonomické reformy v sousedních zemích – zdravé demokracie v sousedství znamenají větší bezpečnost pro EU.^[16]

Skupina Zelení – Evropská svobodná aliance – Greens/EFA (Strana zelených členem Evropské strany zelených)

- Distribuce žadatelů o azyl je nejkonkrétnější formou solidarity a spoluodpovědnosti, postavené na objektivních kritériích i volbě samotných žadatelů, s čímž souvisí revize nařízení Dublin.

- Obyvatelé EU by neměli být žádným způsobem perzekvováni, pokud na moři pomohou migrantům, takové činy by měly být naopak vítány. FRONTEX by se měl zapojovat do záchranných akcí.

- Legální vstup za cenu liberalizace víz je efektivnější nástroj než potírání nelegální migrace.

- Více finančních prostředků do EASO.

- Nespolutracovat se sousedními zeměmi do té doby, než budou respektovat lidská práva migrantů, uprchlíků a žadatelů o azyl.^[17]

Evropská konzervativní a reformní skupina ECR (ODS je členem frakce i Aliance evropských konzervativců a reformistů)

- Přísná ale spravedlivá imigrační politika: nabídnout azyl těm, kteří to skutečně potřebují, a být přísný vůči těm, kteří to zneužívají.

- Státy by měly spolupracovat v oblasti hlídání hranic, ale v tak komplikované věci, jakou je migrace, by měl mít poslední slovo vždy členský stát.

- EU může pomoci některým zemím dostat mezinárodním závazkům prostřednictvím různých programů či EASO.
[\[18\]](#)

Konfederace evropské sjednocené levice a Severské zelené levice – GUE/NGL (KSČM je členem frakce a Strany evropské levice)

- Vymezují se vůči "pevnosti Evropa", jsou pro společný evropský azylový systém postavený na silných lidskoprávních základech.

- Zajištění rovných ekonomických, kulturních, sociálních a politických práv včetně možnosti volit pro migranty.

- Jsou proti Dublinskému nařízení – mezi státy by měla fungovat solidarita.

- Staví se proti kriminalizaci migrantů a žadatelů o azyl, např. proti EURODAC.[\[19\]](#)

Evropa svobody a demokracie – EFD

- Vystupují nejvýrazněji proti imigrantům, někteří i proti volnému pohybu osob v rámci EU (UKIP).

- Důraz kladou na kulturní popřípadě náboženskou rozdílnost mezi migranty a Evropany.

- [1] V určitých případech mohou být vydávána víza s omezenou teritoriální platností, pokud žadatel nesplňuje podmínky pro vydání schengenského víza.
- [2] Ivo Šlosarčík, Politický a právní rámec evropské integrace (Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010), 355-359.
- [3] Ibid., 359-362.
- [4] European Commisiion, "A Common European Asylum System," [cited 25 April 2014] http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-13-532_en.htm.
- [5] Consolidated Versions of the Treaty on European Union and the Treaty on the Functioning of the European Union, (OJ C 83/01).
- [6] Rosa Raffaelli, "Přistěhovalecká politika," [cited 25 April 2014] [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/fiches_techniques/2013/051203/04A_FT\(2013\)051203_CS.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/fiches_techniques/2013/051203/04A_FT(2013)051203_CS.pdf).
- [7] Evropská Komise, "EUROSUR je tu – nové možnosti, jak na hranicích EU chránit životy migrantů a předcházet kriminalitě," [cited 25 April 2014] http://europa.eu/rapid/press-release_IP-13-1182_cs.htm.
- [8] European External Action Service, "Visas and Readmissions," [cited 25 April 2014] http://eeas.europa.eu/delegations/russia/eu_russia/fields_cooperation/visas_readmission/index_en.htm.
- [9] Eurostat, "Asylum in the EU28" Large increase to almost 435 000 asylum applicants registered in the EU28 in 2013," [cited 25 April 2014] http://epp.eurostat.ec.europa.eu/cache/ITY_PUBLIC/3-24032014-AP/EN/3-24032014-AP-EN.PDF.
- [10] Eurostat, "Third country nationals refused entry at the external borders - annual data (rounded)," [cited 25 April 2014] http://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?wai=true&dataset=migr_eirfs.
- [11] Ze vnější hranice EU se v České republice považují pouze mezinárodní letiště.
- [12] European Asylum Support Office, "EASO fact finding report on intra-EU relocation activities from Malta," [cited 25 April 2014] <http://easo.europa.eu/wp-content/uploads/EUREMA-fact-finding-report-EASO1.pdf>.
- [13] European People's Party Group, "Legal & Home Affairs" (Brussels: EPP Group in the European Parliament, 2011).
- [14] Non-refoulement je základní princip uprchlického práva zakazující vyhoštění uprchlíka do země, kde by mohl být ohrožován jeho život nebo svoboda.
- [15] Group of Progressive Alliance of Socialist & Democrats in the European Parliament, "A Progressive Approach to Immigration and Asylum," [cited 25 April 2014] http://www.socialistsanddemocrats.eu/sites/default/files/Migration_policy_paper_EN_140304.pdf.
- [16] Alliance of Liberal and Democrats for Europe Group, "A Europe that works," [cited 25 April 2014] http://www.aldeparty.eu/sites/eldr/files/news/10204/2014_alde_party_manifesto.pdf.
- [17] Alliance of Liberal and Democrats for Europe Group, "A Common European Asylum System based in solidarity," [cited 25 April 2014] http://policycenter.eldr.eu/UserFiles/Files/2011_A_Common_European_Asylum_System_Based_on_Solidarity.pdf.
- [18] The Greens/European Free Alliance in the European Parliament, "Migratory flows in the Mediterranean Sea, with particular attention to the tragic event near Lampedusa," [cited 25 April 2014] <http://www.greens-efa.eu/migratory-flows-in-the-mediterranean-sea-with-particular-attention-to-the-tragic-events-near-lampedusa-10830.html>.
- [19] European Conservatives and Reformists Group, "Justice and Home Affairs," [cited 25 April 2014] <http://ecrgroup.eu/policy/libe-justice-and-home-affairs/>.
- [19] Confederal Group of the European Union Left/Nordic Green Left, "For a Respectful and and responsible migration policy," [cited 25 April 2014] <http://www.guengl.eu/uploads/publications-documents/leaflet-migration-EN-web.pdf>.

© **Evropské hodnoty o.s. 2014**

Think-tank Evropské hodnoty je nevládní instituce, která prosazuje zvyšování politické kultury v České republice i na evropské úrovni.

Politikům předkládáme odborná doporučení a systematicky sledujeme a hodnotíme jejich práci. Za základní prvky vysoké politické kultury považujeme aktivní občany, zodpovědné politiky a soudržnou společnost, která sdílí hodnoty svobody a demokracie.

Od roku 2005 se jako nevládní nezisková organizace, která není spojena s žádnou politickou stranou, věnujeme výzkumné a vzdělávací činnosti. Vedle vydávání odborných publikací a komentářů pro média, pořádáme konference, semináře a školení pro odbornou i širší veřejnost. Na svých akcích zprostředkováváme dialog mezi politiky, odborníky, novináři, podnikateli i studenty.

ODPOVĚDNÉ VLÁDNUTÍ • SEBEVĚDOMÝ ZÁPAD • EVROPSKÁ INTEGRACE

VNITŘNÍ BEZPEČNOST • VITÁLNÍ EKONOMIKA

THINK-TANK EVROPSKÉ HODNOTY

Vltavská 12, 150 00 Praha 5

+420 210 088 877

info@evropskehodnoty.cz

www.evropskehodnoty.cz

facebook.com/Evropskehodnoty